Gepermitteerde bedelarij
binnen en over de grenzen

„Een bedelares", die haar wijk weet te kiezen.

Weet je wat in dezen tijd het gevaarlijkste is, wat je doen kunt?" vroeg ons onlangs een goede vriend.

We raadden van allerlei.

Op alles zei hij „neen".

Totdat we het opgaven en hem beleefd verzochten zijn grapje te luchten.

En goedmoedig deed hij het.

Reizen is het allergevaarlijkste, zoo was zijn oordeel. Waarom? — Wel, 's morgens ga je rustig van huis, op straat in de stad van je inwoning merk je niets, de trein vertrekt op tijd, komt op tijd aan (als 't niet precies op tijd is, noem je het ook niets bijzonders), je stapt het station uit... floep, daar komen drie of meer jonge dames naar je toe, boeketjes worden je onder je neus geduwd, in je hand gestopt, aan je jas vastgemaakt.

't Is bloemendag ten bate van....

Vul die puntjes zelf maar in, lieve lezeres en beste lezer, die het met mijn vriend eens zijt, dat de „gepermitteerde bedelarij" een van de weinige instituten is, welke door de mobilisatie eerder meer uitgebreid, dan beperkt werd.

't Is ons zelf overkomen, dat we op één dag in vier verschillende plaatsen, voor goed geld en om een lief gezicht, drie bloempjes (twee valsche en een echte), en één vlaggetje op den revers van onze jas gestoken kregen.

* * *

Om een lief gezicht....

Hebt ge wel eens studie gemaakt van de jonge dame, die op liefdadigheidsdagen haar werk verricht voor het goede doel, dat haar harte stal (of dat van een goede kennis of van iemand waarom ze wat te geven heeft)?

Niet?

Wij wel.

En 't is een interessante studie.

Hoe kan het ook anders!

Wat een aardige variatie in karakter, in opvatting, in ernst en in geschiktheid. Je hebt dames, die je een muntje uit je zak kunnen tooveren, in ruil voor een liefdadigheidspenning, -bloem of -vlaggetje, terwijl je dan nog het gevoel hebt van „och, wat ben ik blij, dat ze *mij* niet overgeslagen heeft".

Wij kennen er een, natuurlijk een allerliefst figuurtje en een alleraardigst pittig snuitje, die in den regel voor haar rekening meer weet te verkoopen, dan al haar bedelzusters samen.

En vraagt ge ons of ze brutaal optreedt of onbescheiden, dan is het antwoord naar waarheid: Absoluut niet.

Wie haar op straat niet tegenkomt, is in zijn woning niet veilig. Aanbellen, 'n kaartje afgeven, mevrouw of mijnheer persoonlijk willen spreken, nou ja, dat is het aanloopje. Maar als ze eenmaal aan het praten gaat, dan is er niets opdringerigs in haar manieren, neen, daarvoor is ze te tip-top-lady. De „slachtoffers" koopen, geven royaal en zeggen dankje, alsof hun een plezier werd gedaan. En 't ligt niet in haar aangenaam uiterlijk alleen. 't Is de tact en de ijver waarmee ze optreedt.

* * *

Voor zulke verkoopsters hebben wij diep respect.

Gij herkent trouwens direct het „goede" soort.

Aan de manier waarop ze op je aan komen stappen. Niet houterig, niet aarzelend, niet alsof ze je lastig komt vallen. Neen, doodleuk, aardig, ongedwongen, zoodat je als man zegt: Dim, dom, wat een schat van 'n meiske, ik wou, dat die me ereis aansprak, daar zou ik wel een bloempje van willen hebben.

En je als dame zegt: ze doet het werkelijk geschikt.

De tegenstelling onderscheidt ge ook direct. Piekerig en houterig, slecht gekleed en zonder tact, net altijd de menschen uitkiezend, die pas iets gekocht hebben en door het herhaalde gevraag kribbig worden. Arme ziel.

* * *

Er zou een handboek over het „goede, gepermitteerde bedelen" te schrijven zijn en het is een voordeel voor de(n)

OVER HET HEKJE.

auteur, die zulk een werk ondernemen gaat, in tegenstelling met Bernard Canter, die zich indertijd heel wat beproevingen en opofferingen getroosten moest om zijn welbekend geschrift over de bedelarij te schrijven, dat men bij de voorstudie zoo maar in z'n gewone pakje kan blijven rondloopen, en dat het te bestudeeren materiaal de fine fleur der jeugd is, gezwegen nog ervan dat, zooals gezegd, de gelegenheid voor deze bestudeering elken dag bijkans wordt geboden.

Dat handboek zou dan niet bestemd zijn voor de ideale verkoopster, die een „bedelares" met geniale aangeboren gaven is, noch voor de „stumper" die het nooit

Een tactvol woord en een vriendelijk gezicht doen wonderen.

leert, doch wel voor de tusschensoort, de groote middenstof, die oefening noodig heeft om, in belang van het goede doel en tot genoegen van de „bebedelden", tot beter resultaten te komen.

* * *

Zoo er in onzen lezerskring personen zijn, die er iets voor voelen, zij vinden onderstaand de hoofdstukken aangegeven, welke in een dergelijk werk niet mogen ontbreken.

Wettelijke bepalingen betreffende de inzamelingen aan de huizen en op de publieke straat.

Welke voorwerpen verkoopen zich het beste?

Hoe werkt men het gemakkelijkst op de menschelijke ijdelheid?

Wie moet vriendelijk, wie vrij, wie bedeesd, wie met beslistheid worden aangesproken?

De psychologie der menigte.

Geschikte punten.

Is verkoop binnenshuis mogelijk en hoe?

Publieke middelen van vervoer en plaatsen van vermaak.

. . . . . .

* * *

Natuurlijk kan dit lijstje naar eigen smaak en opvatting aangevuld worden. We geven het alleen maar, om ereis te laten zien, wat er alzoo aan het onderwerp vast zit.

* * *

Op deze pagina hebben we, als naar gewoonte, verschillende plaatjes verzameld. Goede voorbeelden van gepermitteerde bedelarij binnen en over de grenzen.

Het zal onzen lezers zeker aangenaam zijn, dat wij ook met prentjes kwamen uit het buitenland, evengoed als van binnen onze grenzen.

Aan hun borst ontsnapt wellicht heimelijk de zucht: *plaatjes* van *buiten* de grenzen zijn nog te accepteeren, als de vraagpartijen zelf dan maar, wat aantal betreft en wijze van organiseeren, *binnen* de grenzen van het opbrengbare blijven.

* * *

Iets waaraan blijkbaar onze bovengenoemde vriend heel erg twijfelde.

En hij niet alleen!

EEN ONSCHOONE „GEPERMITTEERDE" BEDELAAR. Een buldog die voor het Duitsche Roode Kruis gelden inzamelt en het blijkbaar met veel succes doet.

DE BUIT WORDT GETELD. — Resultaten van den bloemendag voor het Joodsche Nationaal fonds.

EEN ONSCHOONE „ONGEPERMITTEERDE" BEDELARES. — Als een typische tegenstelling geven wij hier de bekende Haagsche „zangeres" Josephine. Zij heeft haar beroep thans opgegeven en geniet nu rust in 't Gemeentelijke Bestedelingenhuis *(zie foto pag. 334)*